

Homilie op 16-01-2022, 2^e Zondag door het jaar, Jaar C.

Dierbaren,

“In die tijd was er een bruiloft” (vgl. Joh 2,1), zo begon ons evangelie. En in onze tijd? Wie gaan er in onze tijd nog trouwen? Wie durven in onze tijd nog te gaan trouwen? Als je alleen maar gaat samenwonen, is er geen bruiloft. Een bruiloft is een feest, een gróót feest – ook als de viering door omstandigheden soms niet zo kan zijn als je graag zou willen. Een huwelijk is iets om te vieren, omdat daar iets gróóts gebeurt: man en vrouw geven elkaar hun plechtig jawoord, onder Gods ogen. Niet zomaar voor even. Ook niet voor zolang ze het leuk, aangenaam of prettig vinden. Nee, voor heel de tijd die zij samen nog op deze aarde zullen doorbrengen: totdat de dood hen scheidt. Zij weten niet wanneer dat zijn zal. Zij weten niet, wat de toekomst zal brengen. En toch zeggen zij “ja”. Met overtuiging. Met de volle inzet van heel hun persoon. Dat kan alleen vanuit een groot vertrouwen; uiteindelijk een vertrouwen op God, de Schepper in wiens hand ons leven ligt (vgl. Ps 31,16).

Zo was het ook voor dat bruidspaar in Kana. Zij vierden feest, groot feest, ook al waren zij niet erg bemiddeld. En onder hun gasten waren Maria, Jezus zelf en zijn leerlingen. Dat zegt iets over het bruidspaar. Wij, vandaag de dag, hebben niet meer de mogelijkheid om Jezus en de zijnen op dezelfde wijze uit te nodigen als zij. Maar in geestelijke zin kan een gelovig bruidspaar van nu hen nog altijd uitnodigen, en hun de ereplaatsen geven in de feestzaal van hun hart, vol vreugde en vertrouwen.

Er is een grote parallel tussen een huwelijkssluiting en een monastieke plechtige professie. In beide gevallen wordt er in pakweg vijf minuten een levensbepalende, definitieve keuze gemaakt betreffende een toekomst die men maar zeer ten dele kan overzien. Is het vreemd, dat jonge mensen van onze tijd daar moeite mee hebben? Jongeren die opgroeien in een maatschappij waarin bijna alles mogelijk is, en die die mogelijkheden liefst allemaal open houden? Die in een definitieve binding vaak vooral een beknutting van hun persoonlijke vrijheid zien, in plaats van de concrete weg waartoe God hen roept? De weg van trouw aan het gegeven woord, trouw die onze vrijheid niet beknut, maar haar juist tot haar doel, tot volle rijpheid en ontplooiing laat komen?

En dan is er vreugde. Vreugde om het je mogen geven – *“Het is zaliger te geven dan te ontvangen”* (Hnd 20,35) – vreugde om de gave die de ander is te mogen ontvangen, vreugde om het tot elkaar geroepen zijn, vreugde om elkaar te mogen aanvullen en steunen, door dik en dun, in goede en in kwade dagen,

vreugde om het samen mogen meewerken aan Gods eigen scheppingswerk, in volledige openheid voor het wonder van een nieuw mensenleven. Vreugde van de bruid om haar bruidegom, en van de bruidegom om zijn bruid.

Daarmee komen we uit bij het slot van onze eerste lezing: *“Zoals een bruidegom zich verheugt in zijn bruid, zal uw God zich verheugen in u” (Jes 62,5)*. God belooft ons, dat Hij zich in ons zal verheugen zoals een bruidegom zich verheugt in zijn bruid. Daarmee opent Hij een nog diepere dimensie: de betekenis van het huwelijk is niet louter intermenselijk, nee, het huwelijk verwijst als teken naar de vreugde van God zelf, vreugde waarmee Hijzelf kijkt naar de bekroning van zijn schepping, de mens, man en vrouw, zijn eigen beeld (vgl. *Gen 1,27*): *“God zag, dat het heel goed was” (Gen 1,31)*. Het huwelijk wordt zo tot een teken van God zelf, een reëel beeld hier op aarde van zijn eigen goddelijke mysterie: de Liefde van de Vader en de Zoon in de Heilige Geest. Wat een roeping, om dat concreet gestalte te mogen geven in wederzijdse mensenliefde!

Voor God is het huwelijk dus belangrijk. Jezus gaat dan ook graag in op de uitnodiging van het bruidspaar te Kana. Hij komt om te delen in hun vreugde. En op een bruiloft is de wijn daarvan een teken. Bruid en bruidegom zijn royaal geweest bij het uitnodigen: naast Jezus en zijn Moeder zijn ook al de leerlingen genodigd. Maar ze hebben niet helemaal goed gerekend, en vóór het feest ten einde loopt, is de wijn op. Grote verlegenheid. Maar die duurt slechts een moment. Maria heeft het opgemerkt, en het Jezus doorgegeven. En die wil niet, dat dit bruidspaar een domper op de feestvreugde krijgt, juist op die unieke viering. Hij doet zijn eerste wonder voor hen, en geeft daarmee een overvloed van de allerbeste wijn, die zijzelf niet hadden kunnen betalen, waardoor zij zich eerst met een mindere soort tevreden hadden moeten stellen.

Dierbaren, zoiets overkomt ons ook van tijd tot tijd: dat wij belangrijke dingen over het hoofd zien, die dan fout dreigen te gaan. Maar ook wij mogen erop rekenen, dat de Heer het op zijn goddelijk-royale manier in orde zal brengen, op voorspraak van Maria, als wij Hem durven uit te nodigen, als wij Hem een plaats durven te geven in ons hart, een plaats waar Hij gaarne verblijft.

Die plaats mogen wij Hem nu al geven, in de H. Communie van deze Eucharistie. Wij mogen Hem uitnodigen, maar op de eerste plaats nodigt Hij ons uit: God heeft ons het eerst liefgehad (vgl. *1 Joh 4,19*). *“Zalig zij, die genodigd zijn aan de maaltijd van het Lam”*, zingt de priester. En daarbij gaat het om een bruiloftsmaal, zoals Johannes zegt in de Apokalyps: *“Zalig zij, die genodigd zijn aan het bruiloftsmaal van het Lam”*. Amen.
